

SÓC VIANANT SENSE VIA NI FESTA

Sóc vianant sense via ni festa
car dintre meu cada somni és camí;
somis esquerps qui lleus fugen de mi
i tornen greus per l'externa tempesta.
Dintre mon cor lo plany vol afeblir-se
de tan mirar lo seu propi dolor.
Somni subtil aquest plany de l'amor
que de covard no pot ni penedir-se!
Jo faig camí de l'externa clariana
que per mos ulls il·lumina la deu
d'aquell delit sense força en la veu
qui greu combat lo dolor que s'ufana.
Sóc vianant que no espera ventura
al cap de tot son vençut caminar:
Sols vull dolor d'indolència i somniar
un altre món on la joia perdura.
Sóc vianant sense festa ni via
car dintre meu la tenebra es fa llum
i aqueixa nit que la joia resum
amb plany d'amor torna a encendre lo dia.

Bernat Artola

Elegies

Castelló de la Plana, 1935